

Giới thiệu Hồ Môi

Một tác phẩm truyện ngắn của tác giả Thập Phương kể về những diễn biến xoay quanh cuộc đời của anh - một nam nhân đào hoa, giàu có, là công tử của một gia đình danh giá đang trên đường tìm kiếm ý trung nhân. Liệu có khó ?!!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Môi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phiền não của anh hùng đánh hồ Văn Thanh Dung

Phiền não rốt cuộc là cái gì vậy?

Nó có thể có ở giữa lông mày của thiếu nữ tuyệt sắc chờ chồng.

Có thể là bệnh bất lực của lão nhân mập mạp

Nó có thể là nhi tử chí hiếu vừa mới chết cha

Cũng có thể là anh hùng đánh hồ cô độc bị bóng đè

Tóm lại,

Phiền não là một bí ẩn, từng đám mây quanh người.

Ở Tế Mi huyện những người nam tính đứng đầu, tổng cộng chỉ có ba người:

—— Quan Công, Triệu Tử Long, và Văn Thanh Dung.

Hai vị trước là từ trong miệng dân chúng kể ra, sau đó thành truyền kỳ ở phường thị phố tứ.

Vị còn lại, chính là mộng xuân của tất cả thiếu nữ chờ gả.

Như trắng như sao, chiếu sáng đêm dài, Văn gia Tam công tử, cho tới bây giờ vẫn luôn là anh hùng cái thế trong phạm vi trăm dặm gần đây, cuộc đời đầy phong ba bão táp của hắn, kỳ thật bắt đầu từ một lần bắn ác hồ giúp đời.

Năm năm trước, Tế Mi huyện đột nhiên rơi vào khủng bố chưa bao giờ từng có, một đầu hồ sắc sảo không biết từ nơi nào mà đến phá vỡ bình tĩnh của nam nam nữ nữ, hồ này ngậm người bị cắn chết, nằm rạp giữa núi, kiều ngạo như cuồng đạo trên núi cách đó không xa, khi đó, Văn thị cả nhà già trẻ bắt đầu chuyển vào.

Người, hồ, gặp nhau ở đường hẹp.

Nguy cơ xảy ra, Văn gia Tam công tử mười tám tuổi, từ trong lão nhược phu nhụ (phụ nữ trẻ em) Động thân mà ra, hắn cười ngửa giương cung lấp tên, chỉ một mũi tên, liền đem ác hồ bắn xuống vách núi đen.

Mọi người trong Tế Mi huyện nói, trong nháy mắt đó, đôi mắt thanh tú của Văn Tam Lang mở to, mái tóc bóng mượt buông rơi trên vai, mặt như bôi phấn, môi đỏ như tô son, quả thực thật giống như bức tranh thần tiên hạ thế, mà tư thế oai hùng giương cung bắn hồ của hắn, càng làm cho mấy thiếu nữ không ngừng thét chói tai.

Tiếng thét, cùng kèm theo tiếng kêu ngưỡng mộ, vây quanh Văn Tam Lang, từ Hạ lưu truyền đến Đông, lại từ Thu lưu truyền đến Xuân.

Trong nháy mắt, Văn Thanh Dung thành anh hùng đánh hồ kiêm danh môn lãng phiệt, giờ đã hai mươi có tam

.....

Văn phủ.

Văn Tam Lang anh hùng đánh hồ hai mươi có tam đang yên ổn ngồi ăn canh, hắn hơi hơi nhíu mày, giống như lệ xuân trên sông bị gió thổi lên một đạo xuân thủy.

Toàn bộ phòng tràn ngập nùng hương, tiếng gầm từ xa đến gần đánh về phía xuân thủy cũng tựa như Văn Tam Lang.

Hắn ngẩng đầu, buông canh, khe khẽ thở dài.

“Đại tỷ, nhị tỷ, cần thận bình hoa của ta!”

Đồ sứ vỡ vụn gây ra tiếng huyên náo, Văn gia đại tiểu thư nữ hiệp giống như gió xoáy cuốn vào, chống nạnh đứng ở trước mặt Văn Thanh Dung.

“Tam Lang!” Nàng oán hận nói: “Ngươi tới phân xử!”

Văn Tam Lang trong nháy mắt thờ dài.

Thế đó, hần nghĩ, ai lại vì bình hoa tiền triều lỗi thời đáng thương phân xử!

Ngay sau đó, Văn nhị tiểu thư cũng không cam chịu yếu thế, đi theo giẫm chân chạy tới, kêu gào: “Tam Lang Tam Lang, đừng nghe nàng nói bậy.”

Văn Tam Lang trái nhìn phải ngó, “Đại tỷ, ngươi nói trước đi.” Hần nói.

Văn đại tiểu thư lập tức đắc ý lên trời, “Tam Lang, ngươi cũng biết bản lãnh của tỷ tỷ ta, tài văn chương tốt, thường thức cũng cao, thủ cái đang tự, đương nhiên không nói chơi!”

Văn Tam Lang không chút do dự gật đầu, giống như thực đồng ý, bộ dáng thực cổ động, “Sau đó thì sao?” Hần hỏi.

Vì thế Văn đại tiểu thư hếch mũi lên nói tiếp: “Văn Vô Văn Vô, họ Văn tên Vô, trên trời dưới đất, văn vô song toàn, Tam Lang! Ngươi nghe một chút, làm sao lại có thể tìm ra tên quốc sắc thiên hương phong nhã tuyệt đỉnh như thế!” Nàng bĩu môi phun, “Thiên chi Nhị nha đầu tác quái, không học văn không nghề nghiệp, ý kiến còn nhiều!”

Văn nhị tiểu thư thét chói tai, một chương ác hổ thâu tâm, khó khăn lắm đem Văn đại bức ra ba trượng, “Phi! Cái gì Văn Vô! Tam Lang, nghe ta, kêu Văn Minh! Có thiên có nguyệt, giống nhau không thiếu, muốn bao nhiêu thần khí thì có bấy nhiêu!” Nàng với Văn đại tỷ vừa đánh vừa tranh thủ quay lại nói, “Nói chuyện với ngươi nha! Tam Lang!”

Văn Vô?

Văn Minh?

Văn Tam Lang nhìn quanh cả phòng hỗn độn, thật phiền não khó hiểu nói: “Đặt tên cho ai?”

Hai mỹ nữ đang kịch chiến nhất tề trả lời: “Tự nhiên là Văn gia tiểu oa nhi.”

Văn Tam Lang lại hỏi: “Đi? Văn gia có tiểu oa nhi rồi? Như thế nào ta không biết? Ai có con vậy?”

Lại nghĩ, Văn đại tiểu thư lấy chồng đã hơn sáu năm, vị hôn phu tòng quân, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đã hơn năm không có trở về nhà, nếu như có con, đó là hồng hạnh xuất tường trộm hán tử.

Văn nhị tiểu thư đính hôn ba năm, tương công tương lai làm quan trong triều, ước định cuối năm cưới, nếu nàng có tiểu oa nhi, đó là chưa cưới mà đã có con.

Còn lại, Văn lão gia chết sớm, Văn lão phu nhân tuổi trên năm mươi gầy yếu nằm trên giường, nếu lão nhân gia nàng mang thai tiểu oa nhi, này.

Đây cũng là thân tích.

Bên kia, Văn đại Văn nhị cùng chung chí hướng nhìn chăm chăm Văn Tam Lang, nhìn đến hần kinh hồn táng đảm, vì thế bất khả tự nghị chỉ vào mình: “Ta. Ta?”

Văn đại nói: “Tam lang, ngươi nếu sinh hạ đứa nhỏ, kêu Văn Vô được không?”

Văn nhị phun một ngụm, “Xùy! Xùy! Tam Lang, phải kêu Văn Minh!”

Văn Thanh Dung thờ dài, ngạc nhiên nói: “Ta còn không có nương tử, ở đâu ra đứa nhỏ?”

Văn đại, Văn nhị lập tức giạt nẩy mình sừng sốt, hai người hai mặt nhìn nhau, “Đúng. Đúng nha, Tam Lang còn không có nương tử!”

Văn Tam Lang gật đầu, thật cao hứng tỷ đệ rốt cục có thể đạt thành chung nhận thức, hai tay hần gác lên, lần lượt lại gần nói: “Không có thành thân, ở đâu ra nương tử.”

Văn đại Văn nhị ghé vào một chỗ thì thầm, quay đầu như thấy quỷ, “Đúng. Đúng nha, Tam Lang còn không có thành thân.”

Văn Tam Lang cười khò: “Không có ý trung nhân, như thế nào thành thân?”

Tiếp đó là không quen biết cô nương, sao có ý trung nhân vân vân, một tầng một tầng xâu vào, sau giữa trưa, Văn phủ lâm vào sương mù tự hỏi chưa từng có.

Đứa nhỏ = nương tử = thành thân = ý trung nhân = cô nương.

Cô nương = ý trung nhân = thành thân = nương tử = đứa nhỏ.

Tựa hồ mỗi một bước, đều là bậc cửa.

Cô nương a cô nương, ở trên đời này, trừ bỏ bà mối, tú bà, mẹ mìn, bà mụ, còn có ai sẽ nhận thức nhiều cô nương như vậy đâu!

Văn đại Văn nhị cùng chung mối thù tâm hữu linh tề, các nàng rốt cục tra ra phiền não nhất trong lòng anh hùng đánh hồ Văn Tam Lang, “Yên tâm, Tam Lang, chỉ cần có bà mối, còn lại tất cả, đều sẽ có!” Các nàng chém đinh chặt sắt nói.

Văn Tam Lang uống một ngụm nùng canh, hỏi tiểu tư, “Cái này là cái gì vậy?”

Tiểu tư đỏ hồng mặt, ánh mắt xem chủ nhân có chút đồng tình, “Hồi tam thiếu gia, đây là canh Đại Lực Hồi Xuân Hồ Tiên*.”

*à ừ, cái này là cái ấy ấy của con hồ nấu thành canh =]]

Phiền não a phiền não, phiền não chỗ nào cũng có.

Văn phủ tựa như mở cái lưới thật lớn, ánh mắt mọi người đều nhìn Văn Thanh Dung, thẳng đem phiền não của anh hùng đánh hồ hai mươi có tam không có đứa nhỏ không có nương tử lại bụng rỗng uống xong canh Hồ Tiên, liệt thành trăm ngàn loại khả năng.

Hai tỷ tỷ luôn đem “Quả” đặt trước “Nhân”, cảm thấy không có tiểu oa nhi họ Văn để đặt tên, thật tịch mịch, thật không thú vị, thật cô đơn, thời gian liên quan cũng âm đạm

*Quả: kết quả. Nhân: nguyên nhân

Lão phu nhân thấy tổng không có cháu ngoại cháu trai ôm, liền lòng nghi ngờ con bất lực, vì thế Văn phủ không pha trà nữa, mà nấu canh Hồ Tiên, thẳng đem thánh nhân cũng có thể như lang như hổ.

Tiểu tư cảm thấy, Tam công tử bộ dạng quá tốt, có phiều lưu giảm thọ, khả năng cưới không đến phu nhân xứng đôi.

Văn Thanh Dung nghĩ, có lẽ, có vợ mà nói, sẽ không có phiền não rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Mối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sinh kế của đại mập mạp Mễ Tam Mễ Thất

Ba trăm sáu mươi nghề

Nghề nào cũng có trạng nguyên

Từ kỹ nữ đến tú bà

Đậu khấu cũng có thể mài thành yêu

Hoa Mộc Lan thay cha đi tòng quân

Thò đực thò cái chung một hang ổ

Vì thế Mễ Tam Mễ Thất nói

Nam nhân làm sinh kế của nữ nhân

Cũng không có cái gì ngạc nhiên

Lệnh triệu tập bà mối của Văn phủ thật giống như tiếng rít gió của mũi tên sắc bén, một đường bay lên trời để lại vết sáng, âm âm nổ tung ở trên bầu trời, khiến mỗi thiếu nữ trẻ trung muốn gả trông mong giống như pháo hoa.

Bố cáo tìm môi (người làm mối) vừa dần chưa được mấy ngày, trong phường viên trăm dặm tất cả người giỏi ăn nói, người có chữ môi, đều tập hợp hay nói đúng hơn là nhào vào hậu viện Văn gia.

Văn Tam Lang ngồi ở chỗ cao nhất, trực giác mình đã biến thành hổ, đang bị vô số mắt đao mắt kiếm kiếm dụng tâm kín đáo đẩy vào đường cùng.

Tất cả bà mối ăn uống vui chơi tống cộng ba ngày ba đêm, các bức họa thân cận chất đầy Văn phủ.

Trong lúc cảnh tượng ồn ào náo động, Văn Tam Lang lại đột nhiên hí hí hai mắt, hẩn ở chỗ hành lang gấp khúc dừng bước lại, nhìn chằm chằm một đoàn hỗn loạn trước mắt, trong lòng ngạc nhiên.

Tiểu tư vận năng sát ngôn quan sắc*, theo ánh mắt chủ nhân nhìn ra, chỉ thấy trong đồng bóng bà mối có một người mập đang ăn uống thả cửa.

*đoán ý qua lời nói sắc mặt.

“Hẩn là ai vậy?” Văn Tam Lang hỏi tiểu tư.

Tiểu tư không cần nghĩ nhiều, lập tức liền đáp: “Hồi Tam thiếu gia, người nọ kêu Mễ Tam Mễ Thất, cũng là làm nghề mai mối.”

Văn Tam Lang kinh hãi, thiên! Trên đời này thật sự còn có nam bà mối! Tại thời điểm này, cho tới bây giờ tâm hiếu kỳ vẫn khuyết thiếu giờ liền như sóng triều mà đến, nhanh chóng tìm hiểu đình sòng.

Vì thế, Văn gia Tam thiếu gia hạ lệnh, muốn triệu kiến một mình Mễ Tam Mễ Thất.

.....

Mễ Tam Mễ Thất xuyên qua hậu viện hỗn loạn, thời điểm một cước bước vào tiền đình tráng lệ, miệng còn đang say sưa nhai miếng thịt đầu heo bép ngập mềm mềm dai dai.

Lúc ấy, chủ nhân còn chưa tới, Mễ Tam Mễ Thất tự ngu tự nhạc*, hẩn có chút sững sờ nhìn bình hoa cổ cực lớn trước mắt, cảm thán hồi lâu, hẩn vụng trộm đưa tay, sờ soạng một cái, sau đó huyết sáo, liền tiếp tục lười.

*tự bày trò tiêu khiển

“Hàng tiền triều, tự sưu tâm!” Phía sau đột nhiên có thanh âm nói như vậy.

Mễ Tam Mễ Thất bị dọa, ngay cả thịt ở trên người cũng run rẩy vài cái, hẩn quay đầu, chỉ thấy truyền kỳ anh hùng Văn Thanh Dung trong tâm của các thiếu nữ Tế Mi huyện đang chậm rãi đi tới, rất có hứng thú nhìn chằm chằm mình.

Mễ Tam Mễ Thất vội vàng nuốt xuống miếng thịt trong miệng, mắt hí lại, mũi nhăn lại, má lúm đồng tiền hiện ra, hẩn cười nghênh đón, “Tam công tử! Kính đã lâu kính đã lâu!” Thuận tiện lộ ra hai bên răng nanh đáng yêu.

“Mời ngồi.” Văn Thanh Dung nói.

“Tạ ngồi.” Mễ Tam Mễ Thất còn thật sự vái chào, đi thông thả khoan thai vung lên áo dài ngồi xuống ghế.

Văn Thanh Dung nhìn không hề chớp mắt, trực giác người này có phong cách cổ xưa, diễn hí khúc cũng hình như có thú, cảm thấy vui vẻ lên, “Họ gì?” Hẩn hỏi y, thuận miệng phân phó tiểu tư dâng trà.

Mễ Tam Mễ Thất bên kia hạ thấp người, “A.kẻ hèn này chính là họ Mễ.”

Văn Tam Lang thấp khụ, ý cười trong mắt. “Nhiều tuổi.”

“Hổ thẹn hổ thẹn, hai mươi đầu năm!”

Này có cái gì hổ thẹn? Văn Thanh Dung nghĩ.

Một béo một gầy, hai người đối diện.

Mễ Tam Mễ Thất có chút khấn trương, hẩn một ngụm uống cạn nước trà tiểu tư bưng lên, lau mặt, người mập dễ dàng ra mồ hôi cảm thấy buồn bực, nhà người có tiền pha trà gì, như thế nào mà chảy nhiều mồ hôi như vậy.

“Người thực là làm mai mối?” Văn Thanh Dung tò mò cười hỏi, anh tuần bức người.

Mễ Tam Mễ Thất chỉ cảm thấy một trận cháng váng, giống như có loại xúc động cảm thú, “Bắc cầu làm mối, tán gẫu làm sinh kế.” Gặp quý! Như thế nào càng lúc càng nóng! ! Hẩn miễn cưỡng định thần, “Trong vài năm cũng coi như hơi có chút công tích, Tam công tử nếu không chê ta là nam nhân. Ta. Tiểu nhân. Thuộc hạ. Này. Kẻ hèn chính là.” Hẩn liên tục thay đổi nhiều cái tự xưng, cà lăm.

Văn Thanh Dung nhìn Mễ Tam Mễ Thất từ trên xuống dưới, tên mập này cổ cổ quái quái, ngôn hành cử chỉ cũng cổ cổ quái quái, làm sinh kế cổ cổ quái

quái, rõ ràng liếc mắt một cái nhìn lại đều là thịt, lại cổ cổ quái quái nhìn mượt mà thuận mắt, nhất là nụ cười kia, lộ ra má lúm đồng tiền cùng răng nanh nhọn nhát, nhưng lại mặc danh kỳ diệu có cảm giác gầy gò.

“Tam công tử thích cô nương hình thức gì?” Mễ Tam Mễ Thất lấy ra mấy tờ giấy vàng, lấy ra cây bút cùn, đặt ở phần môi liếm liếm, trên mặt xuất hiện vẻ chuyên nghiệp, trên da thịt thì đầy mồ hôi, rơi xuống trên giấy, ngay lập tức lan ra, trong lòng hắc kỳ quái, khi trời ngày Kinh Trập*, ngay cả mình sợ nóng, cũng không như thế.

*Kinh Trập: là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3

Văn Thanh Dung bất động thanh sắc, hung hăng trừng mắt nhìn tiểu tử một cái, nghiêng răng làm cho hắn đi đổi một bình trà bình thường.

Tiểu tử vui vẻ chạy đi, cầm đi cả ấm trà đầy mùi hương.

Văn Thanh Dung quay đầu, chỉ thấy Mễ Tam Mễ Thất kia đang bình tĩnh nhìn mình, ánh mắt lửa nóng kia, giống như nhìn thấy một con chim, lại giống như nhìn thấy một gốc cây trúc đào, hắn thở dài, có chút không vui, tuy rằng thấy đây chẳng qua là uy lực của canh Đại Lực Hồi Xuân Hồ Tiên.

Văn Tam Lang ho khan một mạnh,

Mễ Tam Mễ Thất bỗng nhiên từ trong thú đạo tượng tượng hồi nhân đạo, không khỏi mồ hôi rơi như mưa, hắn cười lớn, mày nhíu lại buồn rầu, nhớ lại sinh kế của mình, vì thế lại hỏi một câu: “Này. Tam công tử thích cô nương hình thức gì?”

Văn Thanh Dung đứng lên.

Mễ Tam Mễ Thất liền cùng lẳng đầu lẳng não đi theo đứng lên.

“Mời ngồi mời ngồi! Đừng câu thúc.” Chủ nhân xua tay ý bảo.

“A? Ách. Nha.A a a.” Vì thế đại mập mập lại hồng hộc vội vàng đem mình nhét vào ghế dựa, hắn cầm lấy bút cùn, lắc lắc, chờ Văn Tam Lang, tuy rằng hắn đã muốn thực cố gắng làm mình nhìn qua giống như một bà mối thành khẩn lại chuyên nghiệp, bất quá lại có vẻ dũ phát buồn cười.

Văn Tam Lang cười đi thông thả vài bước, rất chân thành tự hỏi, mình rốt cuộc thích cô nương hình thức nào đâu? Hắn liếc “Bà mối” Mễ một cái, “Có những cô nương dạng nào?” Hắn hỏi.

Mập mập đáp: “Dạng cô nương gì đều có!”

Khi đó, khẩu khí hai người nói chuyện đều rất cổ quái, một người giống khách làng chơi, một người giống chủ chứa.

Văn Tam Lang nói, “Ta chán ghét nữ nhân nói nhiều!” Hắn nhớ tới những bà mối miệng rộng ở tiền thính, có chút đau đầu.

Mễ Tam Mễ Thất bên lau mồ hôi bên vội vàng ghi lại, xoèn xoẹt ở trên giấy vàng khoa tay múa chân.

Văn Tam Lang chú ý tới tư thế cầm bút kỳ quái của hắn, giống như hài đồng không biết viết chữ.

“Không có hôi nách, bệnh phù chân.” Hắn bổ sung.

Mập mập Mễ tiếp tục vui đầu khổ não.

Văn Thanh Dung nhu nhu thái dương, “Còn phải sinh được đứa nhỏ.”

Mễ Tam Mễ Thất ngẩng đầu, trên trán tầng tầng mồ hôi, biểu tình lơ mơ thống khổ, bộ dáng thật sự phi thường nóng, phi thường nóng.

“Cô nương Thiên Hạ Vô Song!” Văn công tử tổng kết, “Chính là cô nương ta thích!”

Mễ Tam Mễ Thất vọt đứng lên, hắn đi về phía trước vài bước, vỗ vỗ ngực đầy mồ hôi ẩm ướt, “Đa tạ công tử yêu mến, Mễ mỗ nhất định không màng sống chết tận tâm tận lực, vì công tử cùng cô nương của công tử làm mối làm trâu ngựa!”

Văn Tam Lang cũng nhịn không được nữa, phốc bật cười, mập mập cổ cổ quái quái này.

Ánh mắt lóe lên, một trận gió thổi vào, sợi tóc người này cùng người kia quần quanh, môi như ngôi sao che phủ trên cao.

Ngày Kinh Trập.

Vốn là nên quần vật xuất động.

Mễ Tam Mễ Thất đột nhiên kêu to nóng quá, hai mắt liếc qua, ầm ầm đảo hướng Văn Thanh Dung.

Văn Tam Lang theo bản năng trốn tránh, gơ chân đá đi, chính giữa mục tiêu.

Cước lực của anh hùng đánh hổ đem đại mập mạp nặng nề từ đầu thính đường này lăn xuống đầu thính đường kia, một tiếng vang thật lớn, khó khăn lắm mới tránh khỏi bình hoa cổ tiền triều.

Chờ Văn Thanh Dung đuổi qua thử nhìn xem, Mễ Tam Mễ Thất uống xong một chén canh Hồ Tiên đầy đã sớm ngắt đi, trên tay còn gắt gao nắm lấy giấy vàng, phía trên vẽ bình hoa, bên cạnh không biết dùng văn tự gì mà ghi.

Hắn thật có thể làm mai mối cho người ta? Văn Thanh Dung cố sức nâng lên Mễ Tam Mễ Thất, vác trên vai rộng to kêu xe ngựa, nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hổ Mồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tìm kiếm cô nương Thiên Hạ Vô Song

Làn gió thơm dẫn tới trời rộng lớn,

Trăng mây cùng bãi địa tiên.

Hắn vì cùng y môi ước,

Bôn ba lao碌,

Mưa gió không hồi,

Mặc dù rơi vào cảnh giã thịt tiêu mỡ,

Lại tựa hồ như cùng cô nương Vô Song trong giấc mộng sai thủ sát vai

Khi Văn gia Tam thiếu gia Văn Thanh Dung lại một lần nữa nhớ tới nam bà mối mập mạp Mễ, đã là năm ngày sau đó.

Lúc ấy, Tam Lang đang yên ổn ngồi ở phòng tính sổ sách, lấy bút đỏ vẽ, vẽ vẽ, hắn liền hoảng hốt, trước mắt dường như hiện ra một màu đỏ, đột nhiên nổi lên dị biến, liền giống như ngày trước mập mạp kia nhắm chặt hai mắt ảm ảm áp xuống tới, trên mặt hiện lên má lúm đồng tiền.

Một cước của mình thật sự là đá không lưu tình chút nào, hắn nở nụ cười, mặc danh kỳ diệu liền xuất hiện hưng trí muốn đi dạo đêm hỏi thăm

Văn Thanh Dung triệu tới tiểu tư, hỏi hắn có biết chỗ ở của Mễ Tam Mễ Thất, tiểu tư đương nhiên gật đầu nói biết, năm ngày trước chính hắn đánh xe đưa mập mạp kia trở về nhà.

Vì thế, Văn Tam Lang phân phó xuất môn, cưỡi ngựa ngồi nhìn bóng đêm mới mẻ.

Hắn ngồi ở trên ngựa cao cao, y phục phát phơ bay trong gió, dưới ánh trăng nghiêng chiếu xuống.

Queo trái, queo phải, thẳng đi đến một ngõ nhỏ queo vào, xuyên qua phố xá, dưới móng ngựa đát đát đát đát vang lên trong đêm tối, có thể làm cho người ta nghĩ tới vận mệnh.

Tiểu Tư rút cuộc nhìn đến cánh cửa quen thuộc, dừng lại trước đáp lời, “Tam thiếu gia, chính là nhà này.”

Quý công tử nhảy xuống ngựa, nhúu mày đánh giá căn nhà nho nhỏ hơi có vẻ tan hoang trước mặt, sau cửa sổ mơ hồ truyền ra tiếng người nũng nịu.

Hắn khoát tay áo.

Tiểu tư lĩnh mệnh, tiến lên gõ cửa.

Bên trong lập tức có người hỏi: “Ai?” Thanh âm non nớt của nữ tử nhỏ tuổi như châu rơi vào trên khay bạc.

“Ta!” Tiểu tư phóng nhẹ thanh âm, vui vẻ đáp.

“Ngươi là ai?”

“Ta là ta!”

Văn Thanh Dung nhúu mày hừ lạnh, đẩy ra tiểu tư khờ đầu mộc não, đến gần nửa bước, ho nhẹ sau nói: “Quấy rầy, xin hỏi nhà này chính là họ Mễ?”

Bên trong khe hở thấy có tiếng thảo luận, sau một lúc lâu nói: “Đại khái là đi.”

“Như vậy, ” Văn Tam Lang lại hỏi, “Có một vị Mễ Tam Mễ Thất ở tại nơi này hay không?”

“Ồ? Nói như vậy, người là tìm Mễ Tam, Mễ Thất? Hay là Mễ Tam Mễ Thất?” Bên kia cửa thay đổi thanh âm tiểu cô nương.

Văn Tam Lang sững sốt, cảm thấy mạo danh kỳ diệu.

“Không được! Mễ Thất, đại ca dặn qua, hần không trở về, ai gõ cửa cũng không thể mở! Uy ! Uy ! Mễ Thất!”

Trong nhà tựa hồ xảy ra tranh chấp ở trình độ nào đó, ánh nến đong đưa.

Ngay sau đó, cửa chậm chậm kết một tiếng mở ra một nửa, cái đầu nho nhỏ thò ra, mặt mày thanh tú mà tinh xảo.

Tiểu cô nương xinh đẹp tỉ mỉ nhìn Văn Tam Lang, đột nhiên hoan hô: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Người mau tới nha, là cô nương Thiên Hạ Vô Song!”

Cửa bị hoàn toàn mở ra, lại một tiểu cô nương nhảy tới, nháy đôi mắt như mị nhân của hồ ly.

Văn Tam Lang theo bản năng mỉm cười, anh tuần bức người liền theo gió đêm nhộn nhạo ở trong ánh nến ánh trăng.

Cô gái hồ ly đón gió hít hà mũi, mừng rỡ: “A! Đúng vậy đúng vậy! Quả nhiên là cô nương Thiên Hạ Vô Song!”

Văn Thanh Dung liền lập tức bị hoan nghênh hoan nghênh kèm hai bên vào nhà nhỏ.

Hai cô gái tuổi nhỏ hưng trí bưng bưng vội vội vàng vàng, giống như vừa mới lập lên một phần thiên đại công lao.

Văn Tam Lang không hiểu gì đứng ở giữa phòng, hần ngấm nhìn chung quanh.

Trong nhà bày biện mộc mạc, một cái bàn ba cái ghế hai cái giường, trên bàn đặt một bát canh xương heo lớn nóng hôi hổi, vừa bước vào nhà đã ngửi thấy cổ mùi vị béo ngậy.

Quý công tử nhúu mày, chân đi gần đến bên cái bàn thấp.

Hai tiểu cô nương một trái một phải nâng cằm ngửa đầu nhìn hần.

Tam Lang nhập gia tùy tục ngồi xuống, thoáng chốc tới độ cao đồng dạng tiểu cô nương.

Hần hỏi các nàng: “Mễ Tam Mễ Thất không ở sao?”

Cô gái mắt hồ ly đáp: “Đại ca đi ra ngoài tìm người.”

“Tìm ta?” Văn Thanh Dung sững sốt, chẳng lẽ hần là ở Văn phủ?

Cô gái mở cửa trước tiên bổ sung: “Đại ca nói hần đã đáp ứng giúp người đi tìm cô nương Thiên Hạ Vô Song, cũng đã tìm mấy ngày rồi, không nghĩ tới, là cô nương Thiên Hạ Vô Song đã đi tìm đại ca trước!”

Văn Thanh Dung nhúu mày, năm phần giật mình năm phần nghi hoặc, nhìn tiểu cô nương khuôn mặt kiêu diễm trước mắt, hần bất tri bất giác liền thân thiết, “Các người tên gọi là gì?”

Cô gái mắt hồ ly lập tức nhắc tay: “Ta gọi là Mễ Tam! Là tỷ tỷ!”

Một người khác không cam lòng lạc hậu, cắn đầu ngón tay nói, “Ta gọi là Mễ Thất!”

Văn Tam Lang đột nhiên nhớ lại hai tỷ tỷ nhà mình, có chút cảm thán, vì sao tỷ muội nhà người ta, lại đáng yêu như này.

Dưới ánh đèn, hai nữ một nam, một lớn hai nhỏ, hai mặt nhìn nhau, các nàng cười, hần liền cũng cười.

Lúc đang cười đến mạo danh kỳ diệu bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Chúng tiểu cô nương mi phi sắc vũ, nhất đồng hoan hô: “Đại ca!” Nhất tề đứng dậy, chạy đi nghênh đón.

Văn Thanh Dung cũng đứng lên, quay lại nhìn, khó khăn lắm mới cùng nam tử đang kéo mảnh mào vào đối mắt, song song đều lấp bắp kinh hãi.

Mễ Tam Mễ Thất phong trầm mặt mũi đang cầm một xấp quyền trục lớn, mỗi bên nắm tay một người muội muội vào nhà, cũng không phòng bị ở trong căn nhà sơ sài của mình nhìn thấy Văn công tử ngọc thụ lâm phong khách hàng lớn.

Văn Thanh Dung nhìn chăm chăm Mễ Tam Mễ Thất, trong lòng ngạc nhiên.

Kỳ quái! Hào hảo một người, tại sao có thể ở trong vài ngày ngắn ngủi liền gầy thành cái dạng này!

Viên tròn tròn mập mập ban đầu đầy thịt bộ dáng như Phật Di Lặc, nay lại giống như bay hơi, mặc dù miễn cưỡng còn là một người mập, bắt quá trong lúc bất chợt đã lờ lờ tỏa sáng.

Mễ Thất lắc lắc tay ca ca, cực kỳ hứng thú chỉ vào Văn Tam Lang báo cáo: “Đại ca mau nhìn, có phải Thiên Hạ Vô Song ngươi muốn tìm hay không?”

Mễ Tam gật đầu, bộ dáng thực thông minh khôn khéo nói, “Khẳng định đúng vậy, đại ca, ta đều giúp ngươi nghĩ qua rồi, tuyệt đối không có hồi nách cùng bệnh phù chân, ” lại nghiêng mặt nhìn nhìn, tìm tòi bổ sung, “Mông không nhỏ, có thể sinh, cũng sẽ không nói nhiều!”

Văn Thanh Dung cười to.

Mễ Tam Mễ Thất bỗng nhiên hoàn hồn, oanh oanh đỏ mặt, hấn chịu không nổi gãi gãi đầu, má lúm đồng tiền thật sâu, nhe răng nanh, chân tay luống cuống, “Tam Tam công tử. tại hạ. cái kia. chính là bất tài. tiểu nhân. Ách.”

Văn Thanh Dung nhớ tới kỳ cảnh năm ngày trước mình đem đại mập mập uống canh thuốc Hồ Tiên khiêng lên xe ngựa. Liền lại cười ha hả, trực giác tựa hồ chưa bao giờ từng có vui vẻ qua như thế.

Chủ khách đều tự đứng lặng suy nghĩ, tâm sự tung bay, hàn huyền kì kì quái quái.

Mễ Tam Mễ Thất đột nhiên nhớ tới sinh kế của mình, vội vàng đưa quyền trục qua, “Tam công tử những cô nương này đều là loại trăm dặm mới tìm được một, không biết có phải Thiên Hạ Vô Song trong lòng ngài không.”

Văn Tam Lang một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh bàn, nhất nhất mở ra quyền trục, giống như xem mà không phải xem.

Hai tiểu cô nương chạy ra chạy vào, vội vàng bưng canh, giám sát ở bên cạnh, “Ca ca, một hơi, chạy nhanh uống vào.”

Văn Thanh Dung nghiêng mắt nhìn lại.

Bộ dạng Mễ Tam Mễ Thất có chút buồn rầu, nhưng vẫn là kiên trì uống đầy miệng mỡ, sau khi nuốt xuống, lập tức đánh cái buồn nôn, giống như phụ nữ mang thai.

Tiểu cô nương tiếp tục cổ vũ dụ dỗ: “Ca ca cố lên, uống xong có thể béo trở về.”

Văn Thanh Dung xem thế là đủ rồi, nhin cười không được.

Mễ Tam Mễ Thất sát ngôn quan sắc, lập tức đứng lên, “Cảm thấy này như thế nào? Lâu gia nhị tiểu thư thôn bên, gia tài bạc vạn, chỉ hơi có chút béo, phúc tướng! Là phúc tướng!”

Văn Thanh Dung trầm ngâm, “Ánh mắt quá nhỏ.”

Mễ Tam Mễ Thất thất vọng ồ một tiếng, có lẽ là do gầy đi không ít, cảm nhận ra nguyên hình, ánh mắt vừa to vừa sáng.

“Cái kia.” Văn Thanh Dung cố gắng đem tầm mắt của mình dừng lại trên bức vẽ các cô gái ở trên quyền trục, lại nhin không được nhìn góc áo còn đôi giày đầy nước bùn cùng vẻ mặt mỗi một bụi sương của Mễ Tam Mễ Thất, vì Thiên Hạ Vô Song của hấn, y lại sẽ hỏi hã như thế, “Nam nhân làm mai mối, thực vất vả sao?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Mễ Tam Mễ Thất nghĩ nghĩ, trung thực cười, có chút ngượng ngùng, “Tại hạ chính là bất tài, tiểu nhân đương nhiên không thể so với các bà mỗi có thể xuất nhập khuê phòng của tiểu thư được, cho nên ngay từ đầu làm cũng chỉ làm mai mối cho chút người nhà nghèo, các nàng quy củ thiếu điều kiện thiếu, đi lại cũng phương tiện, dễ dàng tác hợp, sau lại làm thành vài bút mua bán sau, quen biết nhiều, người khác cũng không chê cười, mới dám vì ngài dùng sức tác hợp như vậy.” Hấn lại tiến gần Tam Lang thêm ba tấc, hơi thở lần lượt thay đổi, đầy mỡ ngấy, như là canh xương heo mới vừa rồi, Văn Tam Lang nghĩ.

“Vị Liễu tiểu thư này!” Mễ Tam Mễ Thất chỉ nữ tử ở trên họa, “Cầm kỳ thư họa đều bị tinh thông, lại động lòng người, lại ôn nhu.” Nói xong tràn ngập chờ mong nhìn Văn công tử, “Cảm thấy như thế nào, có phải Thiên Hạ Vô Song hay không?”

Văn Tam Lang thoáng dịch sang bên cạnh một chút, chưa nói tốt, cũng không nói không tốt, chỉ giữ quyền tiếp theo.

Hương nến đã đốt đi hơn phân nửa, hai tiểu cô nương xinh đẹp họ Mễ đều mệt mỏi ghé vào trên vai ca ca, gật gà gật gù nhẹ giọng ngáy, tiểu tư im lặng đứng ở phía sau hậu hạ.

Văn Tam Lang nhìn kỹ, phát giác huynh muội bộ dạng cũng không tính giống nhau.

Bên này, ca ca không ngừng chớp mắt, hấn cường lên tinh thần ứng phó Văn khách hàng lớn đêm khuya đến thăm nhà không cáo từ, đề thấp tiếng nói có một câu không một câu không đem các cô nương phương viên trăm dặm ở Tế Mi huyện đều khoe biển, thường thường lộ ra răng nanh, thường thường trung thực mỉm cười.

Văn Tam Lang nhìn nửa đêm, rốt cục nhìn không được tò mò, “Làm sao người có thể lập tức gầy nhiều như vậy?” Hắn trăm mối vẫn không có cách giải.

Ai ngờ Mễ Tam Mễ Thất lại quá sợ hãi, hắn bỗng nhiên tròn tròn mắt hồ, có chút chột dạ, lắp bắp giải thích nói mình tuy rằng gầy, bắt quá vẫn là phi thường thành khẩn phi thường chuyên nghiệp tận tâm tận lực vì Văn Tam công tử cống hiến làm trâu ngựa vân vân...!

Béo gầy cùng thành tín có liên quan sao? Văn Thanh Dung cảm thấy thú vị, nghĩ rằng, người mặc dù gầy, tính tình nhưng vẫn là cổ cổ quái quái.

Mễ Tam Mễ Thất còn luôn luôn tại nói: “Từ năm ngày trước sau khi theo Văn phủ trở về, bụng sẽ không thoải mái, cũng không ăn được đồ nhiều mỡ,”
Dừng lại một lát, nhớ tới cái gì, vội vàng bổ sung, “Đương nhiên đương nhiên, tại hạ chính là bất tài tiểu nhân tuyệt đối không có ý hoài nghi quý phủ đồ ăn có vấn đề! Tuyệt đối không có tuyệt đối không có!”

Văn Tam Lang nhìn trước mắt tại hạ chính là bất tài tiểu nhân, nghĩ đến canh Hồ Tiên, hơi hơi cười yếu ớt.

Tiểu tư ở một bên lại xen mồm vào nói, thiên đại đặc ý: “Tự nhiên, Đại Lực Hồi Xuân Hồ Tiên canh, tài liệu mới mẻ, độ lửa thích đáng, không phải tầm thường có thể sánh bằng, có thể có cái gì không ổn!”

Văn Thanh Dung quay đầu lại giận trừng hắn, lần đầu tiên có xúc động đem người này hành hung cắt lưỡi.

Mễ Tam Mễ Thất nghe vậy, cả kinh vuron người đứng dậy, hai đầu bánh bao của tiểu cô nương bên hai vai không có chỗ dựa, một bên một cái, cô lỗ lỗ nói lẫn ra chỗ khác.

Cả người Mễ Tam Mễ Thất run run, hắn chỉ vào bụng mình, “Hồ. Hồ. Hồ cái gì?” Mắt hồ tợn lên, ngất đi.

Văn Tam Lang vuron người tiến lên tiếp được hắn, nhũu nhũu mảy, thở dài nghĩ: Thật sự là gầy rất nhiều!

.....

Người với người kết giao, tựa hồ luôn luôn định số, tựa như Văn Thanh Dung cùng Mễ Tam Mễ thất, thông thường người trước bắt đầu ngạc nhiên, người sau hôn mê kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Hố Môi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Một ngày của Văn Tam Lang

Một mảnh hồ sắc sở hóa thành hình người,

Vô số con mảnh hồ sắc sở hóa thành hình người.

Vô số con mảnh hồ sắc sở hóa thành hình người đem Mễ Tam Mễ Thất bao vây ở trung tâm.

Toàn bộ thế giới đều là tiếng hồ, răng nanh đan xen, mắt hồ tròn lên.

“Là người! Là người! Người ăn tiên của chúng ta! Người cũng là hồ tinh! Người cũng là hồ tinh!”

Mễ Tam Mễ Thất sợ hãi kêu lên, đập vào mắt có thể thấy được, vẫn là nóc nhà cũ kỹ, cùng cây nến đã cháy hết.

Nhìn trên người mình đắp hoa phục lụa xanh của ai đó, hắn hoang mang chớp chớp mắt hồ, bỗng nhiên nhớ tới———— anh hùng đánh hồ Văn Tam Lang, đêm qua ngay tại trong phòng của hắn, hắn ủy thác y vì hắn tìm kiếm một cô nương Thiên Hạ Vô Song.

.....

Văn phủ sáng sớm, Văn Tam Lang trước sau như một đứng giờ tĩnh dậy, hắn nhìn nhìn trưởng đinh hoa quý, hơi cảm thấy đau đầu, đêm qua cơ hồ không ngủ, hôm nay lại phải đội trời đập đất chống đỡ cạnh cửa Văn gia, hắn có chút không khoẻ nhũu mảy————

Dạ dày của hắn a. Phổi của hắn.

Gọi tiểu tư bên người thay quần áo, cái áo mỏng lụa xanh lại không biết rơi mất ở nơi nào.

Mức nước rửa mặt, chỉ nghe tiểu tư ở bên lú lười, “Tam thiếu gia, hôm qua người nọ thật sự chính là đại mập mạp Mễ Tam Mễ Thất sao?”

Vì thế Văn Tam Lang chôn ở trong khăn mặt mỉm cười, hần nghĩ, thật bản lĩnh a, Mễ Tam Mễ Thất, mà ngay cả não gối cũng hiểu được người phi thường thú vị.

Đồ ăn sáng bình thường ở Văn phủ rất nhẹ, mấy đĩa thức ăn chay, cùng hai bát cháo đặc, Văn Thanh Dung hít hà, không có mùi tiên cạp, cả người cũng là ẩm áp lười biếng giãn ra, trong thoáng chốc hần nhớ lại tối hôm qua Mễ Tam Mễ Thất uống xong canh xương heo, cười lắc lắc đầu, hần khẳng định, người này nên béo ra tới như thế.

Đang suy nghĩ, sắc trời dần sáng, ngoài cửa sổ không biết có con chim gì ở trên cây kêu lên.

Văn Tam công tử xuyên qua phủ trạch, cung kính đi vào nội thất cấp mẫu thân thỉnh an.

Văn lão phu nhân đang nằm trên giường, lão phu nhân run run từ trên giường vươn một tay.

“Tam Lang!”

“Con ở.” Văn Thanh Dung vội vàng tiến lên, Văn lão phu nhân lại một phát bắt lấy tay hần.

“Vi nương nghe nói người ủy thác bà mới tìm vợ a.”

“Dạ.”

“Tam Lang.”

“Con ở.”

“Là bà mới dạng gì?”

“.....”

“Tam Lang?”

Có người thờ dài.

“Con ở.”

“Muốn tìm .. kia thật tin cậy.”

“Con biết.” Kỳ thật, Văn Thanh Dung cũng không biết, này thành thật tin cậy, là chỉ bà mới đâu? Vẫn là chỉ lão bà.

“Tam Lang.”

“Con ở.”

“Tam Lang, người lại gầy.” Lão nhân gia yêu thương vuốt ve tay hần, “Tay cũng rất lạnh, vi nương phân phó canh tiên cạp xuống cho người, người phải uống nhiều a.”

Văn Tam Lang dờ khóc dờ cười, hần rất muốn tự nói với mẫu thân mình, cách đó không xa còn có một mập mạp, vốn tròn vo, đơn giản là uống lên canh tiên cạp ở Văn phủ, mà ngay lập tức liền gầy yếu đi.

Từ trong phòng cáo lui đi ra, Văn Thanh Dung thẳng đến tiền sảnh, hần báo cho tôi tớ nhất định phải đem tất cả bình hoa cỏ sắp đặt chắc chắn một chút, rồi sau đó, liền ngồi chờ Văn gia hai vị nháo sự tổ tông còn chưa rời đi giấc mộng, phân phó xe ngựa, chuẩn bị tuần tra Văn gia sản nghiệp.

Mang theo một hai tùy tùng nhẹ nhàng lên xe đi ra, sáng sớm Tề Mi huyện, tràn đầy một loại tiếng bình dân ồn ào.

Văn Tam Lang buông màn xe, ngồi ở bên trong xe nhắm mắt ngủ bù, tinh thần đông đưa, xóc nảy mỗi khi xe đi qua chỗ đường gập ghềnh.

Đột nhiên, hần mở mắt ra, vùng màn xe lên.

Ánh mặt trời theo mỗi căn nhà chiếu xạ mà vào.

Mễ Tam Mễ Thất đang ngồi xổm ở ven đường mua hành, hần coi như phi thường soi mói cẩn thận nghiên cứu mỗi đường vân của rễ hành.

Chỉ có bóng dáng trôi qua rồi biến mất.

Nhưng là, Văn Tam Lang lại phi thường khẳng định, giờ phút này Mễ Tam Mễ Thất, nhất định đang mỉm cười, hần nhất định đem lông mày nhú cong cong, mũi cũng nhú, mắt hồ híp thành hình trăng lưỡi liềm, xứng với miệng cười đầy răng nanh cùng má lúm đồng tiền.

Hắn nhất định đang cười, Tam Lang nghĩ, hai gò má của cô nương bán hành đã hồng như ánh bình minh.

.....

Văn gia sinh ý ở ăn, mặc ở, đi lại các nơi đều có lướt qua, Văn Tam Lang theo lộ tuyến thường lui tới, đi qua từng nhà tuần tra.

Từ cửa hàng quần sự, cho tới các cấp hỏa kế, tất cả mọi người trước mặt cùng sau miệng phun hoa sen.

*hỏa kế: tiểu nhị, người làm công.

“A! Là công tử đến!”

“Tam thiếu gia, ngài một đường hảo?”

“Văn lão bản! Hắc hắc! Văn lão bản!”

Trong tiếng kêu, tràn đầy vô cùng cung kính, khả năng ngưỡng mộ, khả năng ghen tị, khả năng sâu trong đáy lòng khinh thường chú ý.

Văn Thanh Dung nhất nhất gật đầu mỉm cười, hắn biết, những người trước mắt này đều ở làm việc vì Văn gia, đều ở vì hắn làm việc.

Bất quá, việc Văn Tam Lang làm là làm sao kết thúc những người trước mắt này. Hắn biết, nhất định còn có một người mập, cũng đang bởi vì Văn Tam Lang thuận miệng nói đùa vài câu, mà đẩy trời đẩy đất tìm kiếm một vị cô nương Vô Song.

Hai người vốn không về ràng buộc, nhưng lại cũng có thể đột nhiên trong lúc đó tràn đầy liên hệ, Văn Tam Lang thờ dài.

.....

Ăn trưa định ở Hoa Quang lâu, nơi đó đầu bếp có thể đem cá mè bình thường nấu đến hương thơm ngào ngạt.

Văn Tam Lang ở một phòng trang nhã lầu hai dùng chân kim bạc trắng ngần cách một thế giới khác, hắn suy tính thật lâu sau, chọn chân heo kho tàu, thanh thủy túy kê, một đĩa tử hổ khâu hoa sinh, phối quế nướng diêm tửu ôn ôn lành lạnh, mà không có muốn cá mè nổi tiếng thiên hạ kia.

Hắn uống một ngụm diêm nướng, chân heo thực ngậy, tất cả đều là đồ ăn béo, sau đó vừa ăn vừa nghĩ bộ dạng hình thể bành trướng của mình, chân chính có một phong vị khác.

Sau giữa trưa thêm thiếp một lát, hồi phủ tính sổ, đi ngang qua đường cái Quang Diệu, không ngờ gặp Mễ Tam Mễ Thất, hắn đang cùng một lão phụ lớn tuổi hàn huyên, trong tay cầm đầy các quyền trục.

Văn Tam Lang có chút buồn bực, hắn ở chỗ này đã sinh hoạt năm năm, còn chưa có chú ý tới còn có Mễ Tam Mễ Thất, như thế nào chi ngăn ngụt vài ngày, người này lại có thể tùy ý xuất hiện trong tầm mắt của mình.

.....

Một ngày của Văn Tam Lang, bình thường đều bận rộn từ đầu đến cuối, hắn mới vừa ở phòng ngồi xuống, mộng còn không có nóng chỗ, liền có quần sự đưa tới sổ sách thiên cao, tiểu tư ở bên lược chén châm trà, vẫn là mùi hồ đực phát tình phi thường nồng.

Phía đông thô địa, phía tây mặt trời, xen lẫn tiếng kêu càng lúc càng gần của nữ tử.

Văn Thanh Dung, ngẩng đầu, khép lại sổ sách, vẫy lui quần sự, hắn yên ổn ngồi ở chỗ cũ, “Đại tỷ, nhị tỷ, để ý bình hoa.”

Ngay sau đó, hai đóa khuynh thành danh hoa của Văn gia liền mang theo cuồng phong rầm rầm tiến vào, kèm thêm hương khí, kèm thêm bạo lực.

Văn đại tiểu thư đứng ở bên trái.

Văn nhị tiểu thư đứng ở bên phải.

Trung gian là nam đinh duy nhất trong Văn gia ————— Văn Thanh Dung nhìn thi thể đồ sứ vỡ vụn trước mặt, bùi ngùi tiếc hận.

“Tam Lang!”

“Đại tỷ.”

“Tam Lang!”

“Nhị tỷ.”

Văn đại tiểu thư cùng nhau đi lên, “Tam Lang, ta nghe nói nga, người mượn cái nam bà mối?”

Văn nhị tiểu thư lại theo bản cũ: “Tam Lang, nghe nói, người thích một nữ nhân béo như con heo?”

Văn Thanh Dung suy tư một lát, đôi đại tỷ gật gù đầu, đôi nhị tỷ lắc đầu.

Văn đại tỷ vỗ vỗ cằm, hơi không đồng ý, “Bà mỗi tự nhiên là càng nhiều càng tốt, người nhìn chăm chăm một người làm cái gì!”

Đầu kia Văn nhị lập tức phản bác, “Hừ, Tam Lang tìm, tự nhiên là tình anh trong tình anh, ” nàng mị nhãn bán phao, “Có phải hay không a, Tam Lang?”

Văn Tam Lang đột nhiên nở nụ cười, nhớ tới bộ dáng Mễ Tam Mễ Thất đầu đầy mỡ hôi tho tho bắt tuyệt dùng từ ngữ cổ quái giới thiệu nhân duyên cho hắn.

Tình anh sao?

Hắn càng cười càng vui vẻ.

Văn đại Văn nhị hai mặt nhìn nhau, chắc là bà mỗi rất tốt rồi, các nàng nghĩ.

Bà mỗi tốt = cô nương tốt = nhân duyên tốt = thành thân bá đường = nương tử = tiểu oa nhi.

Hai người đối diện.

“Kêu Văn Vũ!”

“Kêu Văn Minh!”

“Văn Vũ!”

“Văn Minh!”

“Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ!

“Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh !” Hô! Hô! So với người nhiều.

Vì thế, tín ngưỡng chỉ tranh lại lần nữa bắt đầu, tại đây trong cảm nhận của hai nữ tử, giống như có cái bà mỗi, liền lập tức sẽ có oa nhi, như vậy ăn bớt ăn xén nhân quả lần lượt gần, cho dù là bà mỗi tự mình làm Văn gia sinh oa nhi, cũng sẽ không nhanh đến trình độ như vậy đi.

Văn Tam Lang đỡ lấy cái trán đau đớn muốn nứt, phiền não phô thiên cái địa, thẳng hi vọng hóa thân sương khói, theo gió chạy đi.

Bầu trời nhiều vì sao.

Trên mặt đất thiếu cái nhân tình.

Văn Tam công tử theo bản năng đi uống canh tiên cộp nâng cao tinh thần, hướng hai vị tỷ tỷ đang kích chiến xin lỗi, sau đó hạ lệnh chuẩn bị ngựa, nói mình tạm thời nhớ tới phải đi bá phong vài cái khách hàng lớn, hẳn cuối cùng liếc mắt nhìn bình hoa cổ may mắn còn tồn tại trong phòng, cắn răng vỗ áo mà ra.

.....

Nhóm khách tự nhiên đều phi thường hoan nghênh Văn Tam Lang, bọn họ vấn lễ hàn huyên với nhau, hăm rượu thiết yến, thỉnh thoảng có vũ cơ tướng mạo đẹp chân dài thắt lưng mảnh, trong bữa tiệc thảo luận nguồn cung cấp cùng đường xá an toàn.

Nhóm khách cảm thấy phi thường may mắn, nói bọn cường đạo thời gian gần đây tu thân dưỡng tính, ít khi xuất động, vì thế hoặc nhiều hoặc ít thêm vào chút khoản tiền.

Văn Tam Lang nhất nhất ghi lại trong sổ.

Sau đó nói đến việc tư.

Nhóm hộ khách đều đối với cử chỉ Văn Tam công tử tìm mọi biểu hiện ra hứng thú không tầm thường, có tỷ có muội, nữ quyền hiển lành lập tức bị củng cố đến giữa đề tài.

Văn Tam Lang lập tức tỏ vẻ chính mình đã tìm được môi gia cực kỳ tin cậy , cho nên đành phải đa tạ liệt vị ý tốt.

Vì thế, tiêu điểm thảo luận tự nhiên rất nhanh liền chuyển đến trên người vị môi gia nghe nói thực tin cậy kia.

Có vị khách vạch trần vị môi giới Mễ Tam Mễ Thất này đều không phải là nhân tài kiệt xuất, bình thường chỉ có thể khiến Triệu Ngũ, Vương Lục giết heo phối nhân duyên đánh cá.

Có hộ khách công bố họ Mễ một nhà đầu là không rõ lai lịch thân thế quý dị, giống như bốn, năm năm trước mới trống rỗng xuất hiện.

Đương nhiên, cũng có nói Văn Tam công tử là ánh mắt gì, há lại sẽ bị lừa gạt che mắt vân vân.

Tóm lại, Mễ Tam Mễ Thất phiêu phù ở lời nói trong sương mù dày đặc, bỗng nhiên rõ ràng, bỗng nhiên mê ly.

Văn Tam công tử đánh ngựa hồi phủ khi còn đang nghĩ, giống như 4~5 năm trước, Văn gia cũng vừa dời vào Tế Mi huyện.

Một đường không nói chuyện, vượt qua góc ngõ, đằng trước đó là gần đầu đường, Mễ Tam Mễ Thất chợt hiện rồi biến mất.

Văn Tam Lang ghim ngựa, hần không nhẹ không nặng kêu một tiếng, “Mễ Tam Mễ Thất.”

Mễ Tam Mễ Thất cũng không có nghe thấy, bởi vì hần đang toàn tâm toàn ý cấp rống rống hướng về quán thịt heo chạy như điên.

Trời tây trắng đông, tan chợ, quán thịt heo cũng chỉ còn thừa lại chút thịt chân bán không xong, lại không tốt ăn, lại dễ dàng béo phì.

Tiểu tư khó hiểu, công tử dẫm lên vỏ chuối đến sao, tiến lên nhắc nhở, “Tam thiếu gia?”

Văn Tam Lang bỗng nhiên hoàn hồn, hần nhẹ nhàng vung lên roi ngựa, chuyển hướng mà đi.

Đầu kia Mễ Tam Mễ Thất thờ hồng học cùng Triệu Ngũ giết heo chào hỏi, sau đó bê một cái chân heo cao hứng phần chân cảm thấy mỹ mãn đi về nhà.

Hai người quay lưng mà đi.

.....

Sẩm tối Văn phủ đèn đuốc sáng trưng.

Văn Tam Lang cởi quần áo tới vai, quay đầu nhú mày, “Mễ Tam Mễ Thất đã tới?”

Quản sự cúi người hồi báo: “Dạ, hần đợi Tam thiếu gia hai canh giờ, lưu lại năm tranh cuốn.”

Văn Tam Lang trầm ngâm.

Quản sự còn nói, “Cuối cùng ta nói với hần, thiếu gia ngài không chừng muộn mới hồi phủ, hỏi hần muốn ngày mai thỉnh sớm hay không.”

“Hần nói cái gì?”

Quản sự gãi gãi đầu, giống như hơi không hiểu, “Hần đột nhiên nhảy dựng lên, kêu to cái gì ‘ không tốt .. thịt heo ’, bỏ chạy.”

Văn Tam Lang sững sốt, bỗng nhiên cười to.

Vì thế quản sự liền càng khó hiểu.

Không tốt .. thịt heo?

Rốt cuộc là tên cô nương? Vẫn là tiếng nóng của châu nào đó?

Văn Tam Lang xua tay vẫy lui quản sự đang thi thảo tự nói, đi vào bên cạnh bàn mở ra tranh cuốn.

Mở ra tranh cuốn một cô nương, trên mỗi một tranh cuốn là chữ xiên xiên vẹo vẹo viết tên cô nương cùng ngày sinh tháng đẻ, quê quán gia thế, có tài nghệ gì, có bản sự gì hơn người vân vân.

Hần nheo mắt lại.

Này rất gầy, ném qua một bên.

Này quá mức rụt rè, ném qua một bên.

Cái này sao. Tựa hồ trẻ người non dạ.

Còn có này, mặt mày phù phiếm, nhưng lại mơ hồ có loại cảm giác dâm dăng.

Văn Tam Lang thờ dài, đề bút trám mực ở phía trên giấy vàng tồ tồ viết viết, còn thật sự đem chữ viết sai lỗi chính tả của Mễ Tam Mễ Thất nhất nhất sửa lại, bớt đi một nét phẩy, nhiều chút nét cong.

Hần dờ khóc dờ cười.

Tình anh sao?

Này tình anh, rốt cuộc có đọc qua sách hay không!

.....

Rốt cục, một ngày bận rộn của Văn Tam Lang chuẩn bị kết thúc, hắn cời ra tóc dài, xốc lên góc chần, cơ hồ là dính gối liền ngủ.

Buồn ngủ tràn ngập, con hồ sặc sỡ năm năm trước trùng nhập cảnh trong mơ, anh hùng đánh hồ giương cung cài tên, chính giữa mảnh hồ, mảnh hồ thét dài, lại hướng Văn Tam Lang trong mộng tru lên đánh tới.

Văn Tam Lang kinh hãi, hơi thiếu thần, lẩn ở trên người mình đóng bẹp hai tay mình không ngờ biến thành Mễ Tam Mễ Thất, hắn nhìn mắt hồ cùng răng nanh của y, nhìn môi từ xa đến gần của y, lồng ngực nóng bỏng.

Công hiệu của canh Đại lực Hồi Xuân Hồ Tiên khoan thai đến chậm, lại phô thiên cái địa.

Văn Tam Lang trong lúc ngủ mơ vô lực giãy dụa, buồn rầu rên rỉ, bất tri bất giác, một ngày của hắn, đã bị Mễ Tam Mễ Thất hoàn toàn chôn vùi.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bí mật của Mễ Tam Mễ Thất

Chỉ cần có hô hấp,

Liền có bí mật.

Bí mật của Văn Tam Lang,

Là mỗi năm mỗi tháng mỗi ngày mỗi đêm,

Cùng người nào đó triền miên ở trong xuân mộng.

Mà đối với Mễ Tam Mễ Thất mà nói,

Cả người của hắn,

Chính là một câu đố.

Từ xuân nhập hạ, quần áo dần mỏng.

Văn Thanh Dung đứng đầu trong tất cả nam tính tình anh của Tế Mi huyện, lại như cũ không có cô nương làm bạn.

Tay sai bà mối Mễ Tam Mễ Thất hỏi hà chạy khắp nơi, liên tiếp qua lại Văn phủ, như vào chỗ không người, mặc dù không hề đóng góp thành quả, chúng gia bà mối cũng chỉ giận mà không dám nói gì, bởi vì Văn tam công tử chính mồm bán tiếng, nói chung thân đại sự của Văn Thanh Dung hắn, về sau chỉ cùng người Mễ gia tương quan.

Phiền nào ngập trời, Mễ Tam Mễ Thất gần đây càng gầy, hắn thực nghi hoặc, vì thế không chỉ một lần cùng khách hàng lớn Văn gia công tử trường đàm.

“Tam công tử.”

“Tiểu Mễ, người có thể bảo ta Tam Lang.”

“Tam Lang công tử.”

“.....”

“Ngài rốt cuộc cảm thấy tiểu thư Tiền gia có chỗ gì không ổn?”

Văn Thanh Dung vắt hết óc nghĩ nghĩ, “À Đại khái là bởi vì nàng cười rộ lên không có má lúm đồng tiền, không ổn!”

Mễ Tam Mễ Thất nghe vậy mừng rỡ, má lúm đồng tiền hiện ra, “Có! Có! Có! Tiểu thư Lưu gia có má lúm đồng tiền!” Vội vàng rút ra tranh cuốn mở ra, mắt thấy mới là thực chỉ cho Văn Tam Lang xem.

Khách hàng lớn soi mới lại chỉ liếc mắt nhìn, liền quệt quệt khóe môi, “Tóc quá ít.”

“A?” Mễ Tam Mễ Thất cào đầu đầy tóc dày, giẫm chân thờ dài, rồi sau đó tiếp tục cố gắng, vùi đầu vào trong tranh cuốn xem xét.

“Tiểu Mễ.”

“A?”

“Không. Không có gì.”

“Này như thế nào?”

“Rất gầy.”

“Nha.”

“Tiểu Mễ.”

“A?”

“Nghe nói. À. Nghe nói lệnh tôn lệnh đường năm kia nhiễm bệnh mất, này. Lưu lại ba huynh muội các người sống nương tựa lẫn nhau, ách. Có phải thật vậy hay không?”

“Linh đường?” Mễ Tam Mễ Thất sững sờ, bỗng nhiên vỗ tay giật mình, “Ngài là hỏi cha nuôi can nương của tiểu nhân bắt tài đi. . . .” Hắn gật đầu, hơi có chút thương cảm.

“Cha nuôi can nương?” Văn Tam Lang bất động thanh sắc, chẳng trách Mễ gia huynh muội cũng không giống nhau.

“Năm đó ta bị trọng thương, ngã xuống Trọng Kỳ sơn, được người cứu.” Mễ Tam Mễ Thất đột nhiên không lên tiếng, nhìn nhìn Văn Thanh Dung, ánh mắt phức tạp, “La gia tiểu thư như thế nào? Tóc lại nhiều, có chút thịt, lại có má lúm đồng tiền.”

Văn Thanh Dung vẫn là bất động thanh sắc, hơi hơi híp hai mắt, “Rất thấp.”

Người sau liền mặc danh kỳ diệu mặt đỏ tim đập, lấp bắp cười gượng.

Đề tài gián đoạn như vậy.

Bí mật, vẫn là bí mật.

.....

Từng ngày qua đi, tò mò cùng hứng thú liền ngày từng ngày tăng trưởng.

Tiểu tư Văn phủ nghiêm chỉnh huấn luyện, thiện giải chủ ý, vì thế rung thân hóa thành sét đánh vô địch mật thám, tai dài mắt dài lưỡi dài đầu dài.

“Báo cáo thiếu gia, Văn gia là bốn năm rưỡi mới dời tới Tế Mi huyện, lúc ấy Văn lão Hán bệnh cũng giống như gà cúm, hắn gặp người liền nói mình là thợ săn ở Trọng Kỳ sơn, lớn tuổi, mới xuống núi dưỡng lão.”

“Báo cáo thiếu gia, hai năm lẻ năm tháng trước, Văn lão Hán cùng con dâu Văn đại nương bị nhiễm bệnh cấp tính, không mấy ngày liền đều chết hết, Mễ Tam Mễ Thất chính là theo khi đó xuất môn cầu sinh kế.”

“Báo cáo thiếu gia, vừa mới bắt đầu, Mễ Tam Mễ Thất giống như làm bán bánh nướng, bất quá nghe nói hắn sẽ không rao cũng sẽ không tính toán số sách, người ta mua một cái bánh nướng, hắn sẽ trả cho người ta số tiền mua mười cái bánh nướng, mua bán tự nhiên mau bại.”

“Sau đó, hắn đánh ra chiêu bài làm người giăng môi, bất quá trong nửa năm trước cũng chưa nói thành quá một vụ, cuối cùng khó khăn mới đem có nương bán cá miệng rộng cùng với Triệu Ngũ giết heo thâu thành đôi, từ ngày đó lên, Triệu Ngũ đáp ứng, mỗi ngày nghỉ bán, liền đem thịt chân không có người mua đưa cho Mễ Tam Mễ Thất làm thù lao.”

Văn Tam Lang nhú mày.

Tiểu tư nhân cơ hội thờ dốc một hơi, không ngừng cố gắng, “Đại khái là bởi vì đặt thịt chân ăn nhiều, Mễ Tam Mễ Thất ở mấy tháng ngắn ngủn thành đại mập mạp, bất quá người càng béo, sinh ý nhưng thật ra càng tốt, người ta thấy hắn tròn vo nhìn đi lên thành thật thành khẩn lại sẽ làm việc.”

Văn Tam Lang gật đầu, hắn đương nhiên biết, anh tuấn, đối với một người làm mai mối mà nói, là cỡ nào không được, chính là bởi vì như vậy, Mễ Tam Mễ Thất gầy xuống dưới mới có thể buồn lên trời, trăm phương ngàn kế làm cho mình một lần nữa béo phì, điều này cũng khó trách, nay bà mối Mễ, đi

tới chỗ nào, liền có cô nương thét chói tai mặt đỏ si ngốc theo đuôi, đáng người mặt mày này, ai dám nhờ hấn làm mai mối!

“Tam thiếu gia.”

“Còn có cái gì?”

Tiểu tư nuốt xuống nước miếng, trái phải thăm dò, “Tam thiếu gia, người xem Mễ Tam Mễ Thất này có phải là quý quái ở Trọng Kỷ sơn kia không?”

Văn Thanh Dung không biết nên khóc hay cười, “Nói bậy.”

Tiểu tư ủy khuất, “Thiếu gia, không phải tiểu nhân nói, là Mễ Tam Mễ Thất chính mình thừa nhận.”

“Nga?” Hấn cả kinh, “Nói!”

“Hồi Tam thiếu gia, trước kia cũng có cô nương chủ động với hấn. Cái kia. Ách. Chính là cái.”

Sắc mặt Văn Tam Lang trầm xuống.

“Tỏ tình! Tỏ tình!” Tiểu tư kinh hồn táng đảm, vội nói tiếp: “Bất quá hấn đều cự tuyệt.”

Văn Tam Lang hừ lạnh, “Trọng điểm!”

Tiểu tư lau mồ hôi, “Hấn tổng cùng các cô nương nói cái gì nhân quý khác đường, nhất định vô duyên.”

Nhân quý khác đường?

Văn Tam Lang đầu đầu, thật đúng là không phải bí mật bình thường. Hơn nữa, càng tiếp cận, hấn càng phát hiện, Mễ Tam Mễ Thất cất giấu quá nhiều bí mật —————

Tỷ như, hấn nói mình tên là Mễ Tam Mễ Thất, lại không phải tên thật của hấn, đơn giản là Đại muội muội của hấn kêu Mễ Tam, tiểu muội muội kêu Mễ Thất, cho nên làm đại ca mới kêu Mễ Tam Mễ Thất, quả thực mặc danh kỳ diệu lẫn lộn đầu đuôi.

Hấn nói làm mai mối lợi nhuận ít, không biết năm nào tháng nào mới có thể để dành đủ đồ cưới cho các muội muội, cự tuyệt không có nghĩ qua lợi dụng chức vụ sẵn tiện lo lắng một chút chung thân đại sự của mình, còn có toan tính vô ý tránh né ánh mắt tràn ngập của các cô gái, không biết là có ý tứ gì.

Hấn luôn luôn luôn ngồi ở cửa Văn phủ, bên một đồng tranh vẽ các cô nương, đầu đầy mồ hôi chờ Văn Tam Lang thu xếp công việc tiếp kiến, hấn tiến phòng liên tí mi vì khách hàng lớn giảng giải ưu thế của các nữ tử, lại không dám uống một giọt nước, một ngụm trà của Văn phủ, có khi Văn Tam Lang cũng không thoát kỳ quái, hấn chưa từng thấy qua bà mối chuyên nghiệp như thế, coi như tình nguyện đem chân chạy gãy, cũng phải vì hấn tìm được nhân duyên tốt.

Đối với Mễ Tam Mễ Thất cổ quái này mà nói, gầy yếu như một đạo sườn dốc không thể ức chế, hấn càng lúc càng gầy đồng thời cũng càng lúc càng anh tuấn.

Sau lại, dần dần hòa đồng quen thuộc hơn rồi, Văn công tử cũng bắt đầu thường xuyên quang lâm Mễ gia hàn xá.

Bình thường là ở buổi tối có ánh trăng; Bình thường mang theo một hộp điểm tâm nhỏ khẩu vị bất đồng nhẹ nhàng gõ cửa; bình thường, Mễ gia đại ca đều bốn ba bên ngoài, như con thoi chạy qua chạy lại các phủ đệ của khuê trung thiếu nữ, vì Thiên Hạ Vô Song của người khác hối hả;

Bình thường, Văn Tam Lang đều ngồi chờ đến khi Mễ đại trở về nhà, cùng hấn nói một hai câu.

Sau lại, Văn Tam Lang còn tự ngượng tự nhạc phát minh một trò chơi có ý tứ, hấn sẽ hít chừng một hơi nhanh chóng kêu “Mễ Tam Mễ Thất Mễ Tam Mễ Thất Mễ Tam Mễ Thất.”

Phía sau, Mễ gia huynh muội ba người, sẽ nghe tiếng mà động, đồng loạt nhấc tay trả lời, xoay mặt nhìn hấn, ba khuôn mặt kia, thật sự là muốn nhiều đáng yêu, thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Cứ trải qua từng ngày như thế, khi Mễ Tam Mễ Thất rốt cục ở trong lúc lơ đãng gọi hấn “Tam Lang”, Văn Thanh Dung quả thực mừng rỡ như điên, giống nhau cố gắng, đã quên Thiên Hạ Vô Song của ai, lại có nụ hoa chớm nở.

.

Đêm hè oi bức như thường, ngày ấy, Văn công tử theo thường lệ đạp nguyệt đi thăm người, hấn chậm rãi đi tới, lại bỗng nhiên ở cửa Mễ gia kinh ngạc gặp tam thất tuần mã thượng cấp.

Kia cũng không phải lương mã bình thường, mà là mã trong cường đạo, kinh nghiệm chiến luyện thần câu ở hí kê bên trong, nhưng lại toát ra một loại biểu tình lưu manh.

Trong phòng tựa hồ phi thường nóng nực, đang có thanh âm kêu ngao ở kêu, “Có tới làm người của ta hay không!”

Văn Thanh Dung kinh hãi, chưa kịp suy nghĩ sâu xa liền nhấc chân, dùng lực đá văng cửa ra, tung người mà vào, liền nhìn thấy một nam tử khôi ngô cơ bắp tung hoành đang xách Mễ Tam Mễ Thất, cả người nhanh nhẹn dừng mảnh tanh mùi máu.

“Buông hắn ra! ! !” Văn Tam công tử thật sự nổi giận, thân thủ anh hùng đánh hổ ngay lập tức dựng lên, phát động thể công sắc bén.

Tiểu cô nương Mễ Tam hưng phấn hét chói tai.

Tiểu cô nương Mễ Thất đi theo hét chói tai.

Hai đứa nhỏ ở một chỗ thì thâm cười.

Thình thoảng có người nói: “To gan lớn mật!”

Mễ Tam Mễ Thất bất khả tư nghị, bỗng nhiên khẩn trương: “Cẩn thận! Tam Lang!”

Văn Tam Lang nhanh-mạnh mẽ tung người vội vàng thối lui, bên tai bắn qua một phen cương châm, khó khăn dính ở bên cạnh cửa gỗ rách nát.

Trong phòng bên cạnh bàn, một người gầy trẻ tuổi bộ ngực kỳ dị nhô lên cười lạnh, giữa năm ngón tay mang theo sáu cây cương châm, một người mập mạp trẻ tuổi đang nhìn chăm chăm chân thịt heo kho tàu đầy mỡ lờ lờ tỏa sáng trong chén rung đùi đắc ý.

Hắn từ khôi ngô nhìn nhìn tay trái xách ở Mễ Tam Mễ Thất, lại nhìn một chút quý công tử trước mắt lửa giận ngập trời, “Tiểu Hồ, ngươi nhận thức hắn?”

Bí mật!

Bí mật!

Văn Tam Lang nhú mày thờ dốc, lý trí dần dần làm cho lửa giận che phủ.

Mễ Tam Mễ Thất cười khỏ, nhẹ nhàng giãy dụa, “Niết lão đại, ngươi. Ngươi trước thả ta xuống.”

Nam tử khôi ngô bị kêu là lão đại lập tức buông ra tay trái, đồng thời đem tay phải lấy đồng dạng tư thế mang theo trẻ nít nhỏ cũng ném về phía sau, trong miệng nói: “Này, Biển Đậu, giúp ta ôm nhi tử!”

Người gầy ngực nhô ra kêu má ơi thảm thiết, đương trường ném cương châm, tay chân luống cuống nhào lên, khó khăn lắm đem trẻ nít nhỏ xoay tròn giữa không trung hạ xuống bệ cái đầy côi lòng, “Trời ạ! Lão đại! Ngài cũng biết đây là con trai của ngài, không phải bánh bao thịt sao!”

Văn Thanh Dung nhìn chăm chăm Mễ Tam Mễ Thất, “Ngươi nói, bọn họ là ai! ! !” Khuôn mặt quý khí ẩn ẩn hiện ra dữ tợn, về mặt kia, liền giống như giết người gấp đã thương, bất giác gấp ăn trộm, bất kể thông dâm gấp song.

“Đều là bằng hữu! Đều là bằng hữu!” Mễ Tam Mễ Thất cười lớn, chỉ ở người gầy mới vừa rồi hung thần ác sát phóng ra cương châm, nay luống cuống tay chân đồ đồ đứa nhỏ nói: “Vị này là Biển Đậu nương nương!”

Chỉ ở trẻ con đáng yêu trong lòng nam tử ngực nhô ra hai tay loạn múa như quạt, giống như chưa đầy tháng nói: “Vị này là Niết Niết Hồng thiếu gia.”

Chỉ ở người mập mạp trẻ đang thèm thuồng nhìn chăm chăm thịt chân chấy nước miếng nói: “Vị này là Nhục Thái đại sư.”

Cuối cùng rốt cục chỉ đến nam tử dương cương khí chất nhanh nhẹn dừng mảnh, “Này. Vị này là Niết lão đại.”

Văn Tam Lang hừ thật mạnh, ánh mắt như tên như đao.

Niết lão đại cảm thấy thú vị, ôm ngực mà đứng, tựa tiểu phi tiêu.

“Vị này là Văn gia Tam công tử, cô nương Thiên Hạ Vô Song!” Một bên Mễ Thất học khẩu khí của ca ca, chỉ vào Văn Tam Lang.

Biển Đậu nương nương ngạc nhiên, “Nga? Chính là đương sự đánh lão hổ?”

Niết lão đại nhìn thoáng qua Mễ Tam Mễ Thất, ý do vị tấn.

Người sau lập tức mặt đỏ.

Bí mật!

Bí mật! !

Lại là Thiên sát bí mật!

Văn Tam Lang oán hận nghiền răng.

Đầu Nhục Thái hòa thượng giống như đã không thể nhìn được nữa, hấn nổ lớn đánh bàn, “Lão đại! Không đi nữa ta cũng thật liền thù không được rồi!”

Niết lão đại quay đầu, làm theo xách quá nhi tử, tư thế làm theo giống mang theo cái bánh bao thịt.

Biển Đậu nương nương xoay người ôm lấy Mễ Tam

Mễ Thất tự lực cánh sinh ô chi ô chi bò đến trên đầu vai Nhục Thái hòa thượng, hung phấn kêu to: “Trở về son trại! Trở về son trại!”

Nhục Thái đứng dậy, đi nhanh hướng phía cửa đi tới, giống như thịt heo trên bàn mộc chân, sẽ đuổi theo hấn, đánh hấn, bắt hấn, cưỡng gian hấn.

Niết lão đại nhìn Mễ Tam Mễ Thất, “Tiểu Hổ, ngươi không về?”

Mễ Tam Mễ Thất mắt liếc Văn Thanh Dung, hấn dám khẳng định, chỉ cần hấn gạt đầu, người này nhất định sẽ nhào lên cắn chết hấn! Cho nên hấn thực thông minh thực thông minh lắc lắc đầu.

Niết lão đại ngửa mặt lên trời nở nụ cười một trận, “Trở về núi!” Mang theo nhi tử Niết Niết Hồng thiếu gia cũng không quay đầu lại đi ra cửa.

Biển Đậu nương nương theo sát phía sau, đi ngang qua cửa gỗ lung lay sắp đổ, thuận tiện nhỏ xuống cương châm

Trong nháy mắt, phòng nhỏ ban đầu náo nhiệt im lặng như mộ.

Có người nào đó không thể nhìn được nữa ở nghiêng răng

“Này rốt cuộc là người nào! !”

Văn Tam Lang lửa giận bành trướng, mình ở trước mặt hấn cơ hồ không có bất kỳ bí mật, y biết hấn yêu thích, biết phiền não của hấn, biết cô độc cùng kiêu ngạo ở chỗ sâu trong nội tâm của hấn.

Nhưng là, hấn lại biết về y cái gì!

Trừ bỏ bí mật!

Vẫn là bí mật!

.

Mễ Tam Mễ Thất kinh run sợ, “Tam Tam Lang”

Văn Thanh Dung cười lạnh xoay người, phất tay áo muốn đi.

Mễ Tam Mễ Thất đại cấp, “Tam Lang, ta nói ta nói, bọn họ là cường đạo trên Trọng Kỳ sơn! Bất quá bất quá, Tam Lang, bọn họ cũng không phải là người xấu! Thật sự!”

Văn Thanh Dung dừng lại, “Như vậy, kẻ tiếp ngươi đã nghĩ nói cho ta biết, ngươi cũng là cường đạo?”

Hừ, người nam nhân kia thân thiết gọi hấn Tiểu Hổ.

Tiểu Hổ? Chính là tên hiệu của hấn? Tại sao mình không biết!

Mễ Tam Mễ Thất cắn răng, hấn phiền não cau mày, “Không Tam Tam Lang, kỳ thật, ta là hổ tinh.”

“Đáng giận! Còn muốn giấu giếm ta!” Văn Tam Lang đột nhiên phóng người tiến đến, một tay bắt lấy vai Mễ Tam Mễ Thất, một tay nâng cằm hấn lên, há mồm liền cắn đi xuống.

Mễ Tam Mễ Thất che cổ kêu đau.

Ba tác ở trên cổ, một loạt dấu răng đỏ tươi đỏ tươi, tựa như con dấu của Văn thị cửa hàng, bộp một cái đánh dấu ở trên người, hàng hóa bán ra, không thể đổi không thể trả lại.

“Hổ tinh?” Văn Tam Lang lộ ra một ngụm răng, “Đừng quên, ta chính là anh hùng đánh hổ, nếu ngươi là hổ tinh, liền càng trốn không thoát lòng bàn tay của ta!”

Mễ Tam Mễ Thất oanh oanh đỏ mặt.

“Tốt lắm, hổ tinh, đem tất cả bí mật của ngươi nói ra, “Tam Lang cười lạnh, “Bằng không, ta cắn chết ngươi!” Nói xong, hấn thực lần tiến lên, ngậm cằm nam tử mất hổ.

“Ta nói ta nói!” Mễ Tam Mễ Thất lập tức đầu hàng, trái phải trốn tránh, “Ngươi Ngươi Ngươi trước tránh ra, như vậy ta nói như thế nào!”

“Ngươi rút cuộc từ đâu mà đến!”

Cả người Mễ Tam Mễ Thất cứng ngắc, “Ồi!” Bỗng nhiên che lỗ tai.

“Nói a!”

“Ta nói ta nói, năm năm trước, ngươi giương cung cái tên bắn trúng con hồ, người ngậm trong miệng chính là ta, lúc ấy ta từ xác hồ té xuống khe Trọng Kỳ sơn, may mắn Niết lão đại nhặt được ta, mang ta quay về Tha Tha Phong sơn trại trị liệu, ta ở trong hang ổ cường đạo sinh hoạt hai năm, sau lại, Văn lão nhị vợ chồng, chính là cha mẹ Mễ Tam Mễ Thất, ở trong một lần hỏa tịnh bị trọng thương, vì thế toàn gia dời về Tê Mi huyện, nghĩ tới một đoạn cuộc sống yên ổn. . . .” Hắn vận vẹo uốn éo mặt, hắn đều thành thật nói như thế, như thế nào Tam Lang còn không ngừng cắn hắn!

“Sau đó thì sao? Ngươi vì sao cũng đi theo đám bọn hắn xuống núi? Nói tiếp a!”

Mễ Tam Mễ Thất thờ dốt, “Ta. Ta. Ta tới gặp ngươi!”

“Gặp ta?”

“Vô luận như thế nào, Tam Lang, ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, ” Mễ Tam Mễ Thất thờ dài, “Nếu như không có ngươi, ta sớm đã bị con hồ ăn sạch.”

“Cho nên ngươi hao tổn tâm cơ, muốn thay ta tìm môn hảo thân?”

Mễ Tam Mễ Thất ảo não, “Ngươi rất soi mói .”

Văn Tam Lang híp mắt, cắn một ngụm vào vành tai hắn.

Mễ Tam Mễ Thất lập tức ai ái kêu đau.

“Vấn đề sau đó, ngươi như thế nào bị ác hồ nhìn trúng?”

“.....”

“.....”

Có người không kiên nhẫn, không quản gì nữa, đồng thời xuất lực.

Có người rên rỉ, hoàn toàn không biết nam bắc này nọ.

“Ta. Ta cũng không hiểu được, chính là cùng bạn học đi vườn bách thú hoang dại, không để ý khu mảnh thú xuống xe, không để ý bị con hồ đực nhìn trúng, không để ý liền.Ồi!”

Không để ý liền từ lưng hồ ngã vào cỏ dại.

Văn Tam Lang nhú mày, lời của người này, ngạc nhiên cổ quái, hắn nhưng lại hoàn toàn không thể lý giải.

Đang muốn đi ép hỏi thêm, trong mắt hồ của Mễ Tam Mễ Thất lại đột nhiên toát ra chân thành cùng buồn rầu chưa bao giờ có, “Có lẽ cuối cùng cả đời, rút cuộc trở về không được.”

Vì thế Văn Tam Lang mơ hồ hiểu được, người này, đến từ một chỗ rất xa, cười hồ, xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó bị một mũi tên của mình bắn xuống, không có thể quay đầu, hắn nở nụ cười.

“Như vậy. Ngươi rút cuộc tên gọi là gì?”

“Ở trong này, ta chỉ có một cái tên này!” Mễ Tam Mễ Thất nói, mặc dù có chút ngạc nhiên cổ quái, bất quá, cũng là cái tên hắn quý trọng nhất, bọn muội muội đáng yêu nhất, cùng với cha nuôi cùng can nương cho hắn cẩn thận quan tâm.

Hai người đối diện thật lâu sau.

Văn Tam Lang nhìn chằm chằm Mễ Tam Mễ Thất đầy mặt vết cắn, tâm tình thật tốt.

“Họ Niết kia, cùng ngươi có quan hệ gì?”

“Ngươi nói Niết lão đại?Ồi!”

“Nói!”

“Hắn. Hắn cũng là ân nhân cứu mạng của ta! Nếu không có Niết lão đại ở bên cạnh hỗ trợ được ta, chi sợ ta đã sớm bị thương nặng mà chết .”

“Hừ, ân nhân của ngươi thật nhiều!”

“Phu nhân của Niết lão đại, chính là ta cấp giới thiệu !” Mễ Tam Mễ Thất đại đắc ý, “Đây là bút sinh ý đầu tiên khi ta tới nơi này!”

“Cho nên ngươi cũng tính tìm cho ta một người?”

Mễ Tam Mễ Thất sùng sốt, ban đầu, thật sự y là nghĩ như vậy, ban đầu, thật sự y thật sự tại vì Thiên Hạ Vô Song của hắn lao lực thần hồn.

Ban đầu.

Ban đầu.

Lại không biết từ đâu, vốn không có ban đầu .

Văn Tam Lang dán vào môi Mễ Tam Mễ Thất mỉm cười thờ dài.

Tốt lắm, tốt lắm, bí mật của người này, rốt cục đều ở trong tay của hắn .

“Này, ” Văn Thanh Dung thấp giọng nói: “Đừng trở về sơn trại nữa, ở tại chỗ này.”

Mễ Tam Mễ Thất ngáp ngừng, “Này. Ta. Ta. Ta. Ta không có tiền để dành gì.

“Không quan hệ, ta có là được.”

“Ta không quá nhận thức chữ của các ngươi.”

“Không quan hệ, ta dạy cho ngươi.”

“Không có Mễ Tam cùng Mễ Thất, ta không biết chữ cái.”

“Không quan hệ, ta giúp ngươi chữ.”

“Ta chán ghét con hồ!”

“Không quan hệ, ta không làm gì rồi rãnh lên núi đánh con hồ!”

Mễ Tam Mễ Thất phiền não nhu nhu thái dương, “Ngươi muốn ta làm tiểu tư của ngươi?”

Văn Tam Lang cười lắc đầu, “Không. Ta cũng không thiếu tiểu tư!”

Mễ Tam Mễ Thất nghĩ nghĩ, đột nhiên giận dữ, hắn đẩy ra Văn Tam Lang, mài mài răng nanh, “Lão Tử nhưng không làm nam sủng của ngươi!”

Văn Tam Lang ngăn người, trừ bỏ “Tại hạ chính là bất tài tiểu nhân”, người này không ngờ còn nhiều cái tự xưng, vì thế hắn âm ỉ cười to, một phen bắt quả nam tử uy vũ tức giận, “Hảo! Hảo! Hảo! Ta làm nam sủng của ngươi.”

.

Sau này, anh hùng đánh hồ Văn Tam Lang thật đúng là ngoan ngoãn làm nam sủng của Mễ Tam Mễ Thất.

Tuy rằng vẫn có phiền não, tuy rằng không thể sinh hạ tiểu oa nhi họ Văn đáng yêu, tuy rằng thường xuyên thiên hạ đại loạn, bắt quá, Văn Tam Lang vẫn rất khoái nhạc.

Hắn nghĩ, hắn nhất định là tìm tới Thiên Hạ Vô Song của chính mình.

Kết thúc. Hồ môi

Khi Trần Lượng đi ra xe ngắm cảnh, đứng ở trong vùng mãnh thú nguy hiểm, hắn cũng không biết, tại sao mình phải làm như vậy.

Tất cả dị biến, chỉ phát sinh ở nháy mắt.

Còn chưa tới kịp cảnh giác, một đầu hồ sắc sỡ ngủ đông chỗ tối liền phá không mà ra, há miệng ngọam Trần Lượng.

Lập tức, thiên hạ đại loạn, vô số súng thuốc mê làm thành con đường công nghệ cao cuối cùng.

Trần Lượng xóc nảy ở miệng hồ, chìm chìm nổi nổi, chết khiếp bán sống, hắn chỉ cảm thấy trước mắt hắc ám cùng hắc ám không đáy ở chỗ sâu trong

ánh sáng không đầy.

Lúc ấy, hồ kia, chính là ngoạm lấy hấn, không chút do dự nhảy xuống biển sâu.

Vì thế, Trần Lượng hai mươi tuổi hài cốt không còn.

Mà ở bên trong thế giới kia, Văn Tam Lang mười tám tuổi giương cung cài tên, âm vang, Mễ Tam Mễ Thất như vậy sinh ra.

.....

Vượt qua trước hết một đoạn Địa Ngục cũng dường như thích ứng kỳ sau, Mễ Tam Mễ Thất cũng thường thường sẽ nhớ, đây là xuyên qua thời không trên mạng trong sách MM nhóm thết chối tai ham thích? Giống như người khác đều nói, đây là chuyện thật lãng mạn, bất quá, hấn đồ không biết là.

Hấn chỉ cảm thấy buồn trời sâu đất.

Sẽ không viết chữ, không hiểu lễ nghi, không có chuyên nghiệp tri thức, đường đường sinh viên khoa máy tính, ngay cả bán bánh nướng, cũng có thể bán đến tảng gia bại sản.

Ngày cũng phát sầu, đêm cũng phát sầu.

Hấn sợ con hồ, sợ con chuột, sợ nửa đêm đứng dậy đi vệ sinh thì ngã vào thâm cốc.

Hấn sợ mình không thể vì Mễ Tam cùng Mễ Thất chuẩn bị đồ cưới, tìm được như ý lang.

Hấn cũng thật sợ mình cầm giữ không được, tựa như trong ngôn tình tiểu thuyết diễn cái dạng kia, yêu cô nương cổ đại khác, hấn không biết, này có tính không một loại loạn luân, có thể hay không sinh hạ quái thai dị chủng!

Nhưng mà, hấn sợ nhất cũng là, sinh thời, có thể báo đáp ân cứu mạng của anh hùng đánh hồ hay không;

Thẳng đến Văn phủ dán ra bố cáo tìm môi, Mễ Tam Mễ Thất mới như trút được gánh nặng, bởi vì hấn rốt cục thấy được con đường báo ân kia.

.....

Văn Tam Lang ngọc thụ lâm phong, Văn Tam Lang bình hoa cổ ngọc thụ lâm phong, Văn Tam Lang mời hấn uống canh cũng là ngọc thụ lâm phong, Văn Tam Lang toàn thân không chỗ không ngọc thụ lâm phong thể nhưng ở trong tầng tầng bả mối chỉ chọn trúng hấn.

Đủ loại hết thảy làm cho Mễ Tam Mễ Thất hôn nhiên dục túy, trên thực tế, hấn cũng thật là say.

Ngày thứ hai tỉnh ở phòng ốc sơ sài, bọn muội muội hưng trí bừng bừng nói là xe ngựa Văn phủ đem ca ca nâng quay về, Mễ Tam Mễ Thất hỏi hận này ra, anh hùng đánh hồ kia, nhất định sẽ đem chính mình xem thành cái phiên toái, một người mập mập quái dị mặc danh kỳ diệu.

Nhưng là, hấn lại đến đây, vào đêm có trăng.

Y vén rèm thấy hấn đứng ở trong nhà, lại có loại cảm giác điện giật.

Tuy rằng sau lại quả thực chính là tai nạn, tiểu tư nói lộ ra, nói canh hôm đó là tiên hồ chế thành.

Chỉ cần vừa nghĩ tới sinh thực khí (cái ý ý) của sinh vật đáng sợ nhất trên đời tron nhập tràng đạo của mình, Mễ Tam Mễ Thất liền rút cuộc không thể khoan khoái ăn thịt, vì thế, hấn liền ngăn không được gầy yếu.

Hết thảy tất cả, đều là bởi vì con hồ kia.

Mễ Tam Mễ Thất thường thường trong lúc ngủ mơ bị dọa, tất cả liên quan đến con hồ đều làm hấn lạnh run, sau đó lại cũng vô pháp ngủ, thẳng đến có một ngày, Văn Tam Lang nói câu, “Nếu như không có con hồ kia, chúng ta liền vĩnh viễn cũng không biết đối phương, cứ như vậy già đi, cứ như vậy xuống mồ.”

Vì thế, Mễ Tam Mễ Thất từ trong niết bàn bóng đè, Địa phủ nhảy mắt thành phù đồ (tháp chùa).

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Hồ Mối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

